

— Здравсти, Мирчо! — казаха ми
тѣ, като приближихъ.

Поздравихъ ги.

— Какво носишъ въ торбата?

— Крушки за дѣдо и баба.

— Зрѣли ли сж?

— Зрѣли сж. Отъ върха ги брахъ.

— Брей, беки узрѣха вече! — вик-
на Пѣйчо. — Я да ги видимъ?

Отворихъ торбата. Пѣйчо взе
една и лакомо я изяде.

— Брей че сладки! — рече той.

— Малко топли, ама нищо.

— Мирчо, — обади се Дуньо, —
видишъ ли ей тази топола, колко
е висока?

— Висока е, — казахъ азъ.

— Висока е тя, ама азъ мога
да скоча по-високо отъ нея.

Погледнахъ високата топола, по-
изгледахъ Дуньо и рекохъ:

— Не можешъ!

— Не мога ли? — викна Дуньо. —
Да се хванемъ на басъ по една
шапка круши.

Знаехъ, че никой не може да
скочи колкото една топола високо,
та се съгласихъ.

Хванахме се. Дуньо си плю на
ржцетѣ, позасили се, скочи две
педи високо и викна:

— Видѣ ли? Дай крушитѣ!

— Видѣхъ, — казахъ азъ. — Не
можа да скочишъ колкото тополата.

— Скочихъ азъ, колкото скочихъ,
— каза Дуньо. — Я накарай сега топо-
лата да видимъ, тя може ли кол-
кото мене!

Разбрахъ хитростъта на Дуньо.
Разбра я и Пѣйчо и викна:

— Не се мисли, ами ни напъл-
ни шапкитѣ.

И подложи рунтавия си калпакъ,
голѣмъ колкото копанята, въ коя-
то поехме пиленцата. После пресе-
гна, та взе Дуньовата шапка и
нареди и нея.

Видѣхъ азъ, че лесно нѣма да се
отърва и рекохъ:

— Азъ обещахъ само на Дуня.
Неговата шапка ще напълня.

— Не! — кресна Дуньо. — Басътъ
бѣше по една шапка. „По една
шапка“, — казахъ азъ. — Значи —
моята и Пѣйчовата.

Нѣмаше какво. Напълнихъ шап-
китѣ имъ. Кога погледнахъ въ тор-
бичката, на дъното останали три
крушки смачкани. Заплакахъ. Какъ
ще ида при дѣда съ праздна тор-
бичка. Пѣйчо ме видѣ и рече:

— На ти отъ мене петъ круши,
ама не зная, разбирашъ ли отъ добро.

— На ти и отъ мене петъ, — каза
Дуньо, — па си върви.

Седнахъ подъ тополата и се чу-
дѣхъ, какво да сторя. Тамамъ се на-
канихъ да се върна да набера други,
гледамъ — откъмъ село се зададе
дѣдо. Видѣло имъ се, че много съмъ
се забавилъ, и баба го проводила да
види да не съмъ я падналъ я.

Ами сега? Ни напредъ — ни на-
задъ. Па накрая, страхъ не страхъ,
отидохъ при дѣдо и му разправихъ
всичко.

Дѣдо нищо не рече. Хвана ме за
ржка и ме поведе къмъ кѣщи.

Когато разправи на баба всичко,
чухъ, че тя рече: